

רע"פ 3721/13 - מ.ח. נ' מדינת ישראל

רע"פ 3721/13 - מ.ח. נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 3721/13

מ.ח.

נגד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

[23.05.2013]

כבוד השופט ע' פוגלמן

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' סגן הנשיא י' גריל והשופטים ש' ברלינר וב' בר-זיו)

בתיק ע"פ 33495-04-12 מיום 9.5.2013

בשם המבקש:

עו"ד בדר אלדין אגבאריה

החלטה

1. בית משפט השלום בחדרה (כב' השופט א' גופמן) הרשיע את המבקש לפי הודאתו בעבירת תקיפה שגרמה חבלה של ממש - בת זוג. בעת מתן גזר הדין היה תלוי ועומד נגד המבקש עונש מאסר על תנאי בן 24 חודשים בגין עבירת אלימות בנשק. בית משפט השלום קבע כי מתחם הענישה ההולם הוא בין 6 ל-14 חודשי מאסר בפועל; כי בנסיבותיו האישיות של המבקש - שבהן נגרם למתלוננת נזק גופני קל בלבד ומדובר באירוע חד פעמי נגדה, הוא אב לארבעה ילדים ושתיים מבנותיו במצב רפואי קשה, ומנגד תלוי ועומד נגדו מאסר מותנה - אין הצדקה לחרוג ממתחם הענישה. בית משפט השלום קבע כי הואיל ובמועד גזר הדין (17.4.2013) המבקש היה עצור 9 חודשים ו-17 ימים, יש מקום להאריך את מאסרו המותנה בשנתיים נוספות. כמו כן נגזר על המבקש לחתום על התחייבות עצמית שלא לבצע עבירה דומה וקנס בסך 1,000 ש"ח.

2. המדינה ערערה על קולת עונש ובית המשפט המחוזי בחיפה (כב' סגן הנשיאה י' גריל והשופטים ש' ברלינר וב' בר-זיו) קיבל את הערעור בקובעו כי שגה בית משפט השלום כשקבע שראוי להטיל על המבקש עונש מאסר בפועל, אך נמנע מלהטילו רק כדי שיתאפשר לו להאריך את המאסר המותנה. נקבע כי פרשנות תכליתית של סעיף 56(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) - המתייחס להארכת תקופת התנאי - אינה מאפשרת לנהוג כך, שכן למעשה הוטל על המבקש מאסר בפועל בגין העבירה שבה הורשע. נוסף על כך קבע בית המשפט המחוזי כי לא התקיימו בנסיבות העניין "טעמים שיירשמו" הנדרשים בסעיף 56(א) לחוק העונשין לשם הארכת תקופת התנאי. הוטעם כי המבקש הורשע בעבר בעשר עבירות שמרביתן עבירות אלימות ונשא בעונשי מאסר; וכי העונש המותנה שהוטל עליו לא הרתיע אותו מלבצע עבירה נוספת. בית המשפט המחוזי היה ער לכך שהמבקש שוחרר ממעצר ומשמעות קבלת הערעור היא השבתו לבית האסורים. ברם קבע כי מדובר בשיקול אחד מני רבים שעל בית המשפט לשקול בבואו לגזור את העונש. בית המשפט המחוזי גזר על המבקש עונש מאסר בפועל בן 12 חודשים, ומתוך התחשבות בו קבע כי המאסר המותנה בן 24 החודשים יופעל בחופף למאסר שנגזר עליו בגין העבירה שבה הורשע. כך שבסך הכל יהא על המבקש לשאת עונש מאסר בפועל של 24 חודשים. בנוסף בוטלו עונשי הקנס וההתחייבות. המועד להתייצבות המבקש לשאת בעונש נקבע ליום 26.5.2013.
3. מכאן הבקשה לרשות ערעור שבגדרה גם בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר. המבקש טוען כי עניינו מעורר שתי שאלות בעלות השלכות רחב: האחת, פרשנותו של סעיף 56(א) לחוק העונשין ביחס לשאלה האם בית המשפט מחויב להורות על הפעלת תנאי במקום שבו גזר הדין אינו כולל הוראה אופרטיבית המטילה עונש מאסר; והשנייה, איכותם וכמותם של "טעמים שיירשמו" המצדיקים הימנעות מהטלת מאסר על תנאי כאמור בסעיף זה. לטענת המערער, שגה בית המשפט המחוזי בפרשנות וביישום של תנאים אלה.
4. לאחר שעיינתי בבקשת הרשות לערער, באתי למסקנה שדינה להידחות. הלכה מושרשת היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במשורה, כאשר הבקשה מעוררת שאלה משפטיות בעלת השלכות רחב החורגת מעניינם של הצדדים הישירים למחלוקת (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל (1.1.2013)). חרף ניסיונו של המבקש להציג את השאלות האמורות כמעוררות סוגיות עקרוניות, עניינה של הבקשה, למעשה, בניסיון להשיג על קביעתו של בית המשפט המחוזי שלפיה אין הטעמים שמנה בית משפט השלום עולים כדי "טעמים שיירשמו" המקימים עילה להארכת תקופת התנאי לפי סעיף 56(א) לחוק העונשין. דא עקא, שזוהי קביעה יישומית באופייה, התחומה בנסיבותיו הקונקרטיות של העניין, ואינה מגלה עילה למתן רשות ערעור לבית משפט זה. די בכך כדי לייתר את הצורך להכריע בשאלה הראשונה שמנה המערער, שכן בין כך ובין כך תוצאת פסק דינו של בית המשפט המחוזי תיוותר על כנה.
- אשר על כן, הבקשה לרשות ערעור נדחת ועמה גם הבקשה לעיכוב ביצוע. המבקש יתייצב לשאת בעונש כאמור בפסק דינו של בית המשפט המחוזי.
- ניתנה היום, י"ד בסיון התשע"ג (23.5.2013).